

ΑΔΕΛΦΙΣΜΟΣ

ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

FRATERNISATION

DES PEUPLES D'ORIENT

ΔΕΚΕΒΑΛΟΣ

ΜΕΘΕΞΙΣ

ΤΟΥ ΘΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ

ΕΙΣ ΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΝΑ ΠΑΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

PARTICIPATION

DU BEAU SEXE AUX AFFAIRES D'ETAT

«Φημι πάντων ἀνοητότατα τὰ νῦν ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν τόποις γίνεσθαι, τὸ μὴ . . . ἐπιτηδεύειν ἄνδρας γυναιξὶ ταῦτα . . . ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων, ὅτι μάλιστα κοινωνεῖν τὸ θῆλυ γένος ἡμῖν τῷ τῶν ἀρρένων γένει».

«Εὐ γὰρ ἴστε, ὦ Ἕλληνες, ὅτι ὡς πλείστον διαφέρετε τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τῷ πρὸς τοὺς Θεοὺς εὐσεβεῖς καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς δαίους καὶ πρὸς τὴν πατρίδα φιλοτίμως ἔχετε».

Πολιτικὴ καὶ Ἀγρονομικὴ ἔποψις.

Τεσσαράκοντα χιλιάδες ἀνδράποδα ἡλευθερώθησαν πέρυσι διὰ τῆς ἐν Κίβρα τῶν Ῥώσων ἐκστρατείας, καὶ διάταγμα καταργήσεως τῆς κτηνώδους ἀνθρωπεμπορίας ὁ Χὰν ἐξέδοτο, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Kaufmann.

Διατὶ ὅμως ἡ Δύναμις αὕτη, φιλάνθρωπος πρὸς Πέρσας καὶ Κιβιανούς, δὲν ἐδείχθη τοιαύτη καὶ πρὸς τοὺς Κιρκασίους, οὓς ἠδύνατο νὰ ἀφήσῃ εἰς τὰ βῆλα καὶ τὰ ἄντρα τῶν Καυκασίων, μετὰ τὴν καθυπόταξιν των;

Στίφη τοιούτων ἡμιαιγίων φυλῶν κατέκλυσαν τὴν τάλαιναν Μοισίαν (Βουλγαρίαν), ἥτις ὄντως «λεία Κιρκασίων» κατέστη ἔκτοτε ὁρδαὶ ληστρικαὶ Ταρταροκαυκάσιοι δίκην χειμάρρου καταπνίγουσιν ἤδη τὴν ὠραίαν οἴμω! Θεσσαλίαν καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἵσως δὲ καὶ τὴν Ἠπειρόν αὖριον.

Οἱ δὲ προσεστώτες τῶν πόλεων καὶ ἀστεων καὶ χωμῶν τῆς Θεσσαλίας διὰ τὴν δὲν διαμαρτύρονται κατὰ τῆς καταπατήσεως αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἡμετέρων ἡγετῶν, «οἱ ὧν ὑπετάγησαν τὸν Π. αἰῶνα εἰς τοὺς κατακτητάς;

Ποῦ; Εἰς τὸν δόξῃ καὶ τιμῇ πανηγυρισθέντα προχθὲς Σουλτάνον. Εἰς τὰ Ἀνακτοβουλία τῆς Χριστιανικῆς Εὐρώπης, εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν Τύπον, εἰς τὸν πεφωτισμένον τῆς Ἀμερικῆς κόσμον.

Τοιαύτη τις διαμαρτύρησις συντέτακται ἤδη, καὶ ὁ ἔχων σπινθῆρα πατριωτισμοῦ Γραικὸς ἄς προσέλθῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸς υπογραφήν ἄλλως, ἡμεῖς αὐτοὶ ὀφόμεθα ἀργότερον, ὅτι αἱ συνέπειαι ἔσονται ὀλέθριοι διὰ τὰς ὁμόρους Ἑλληνικὰς Ἐπαρχίας.

Εἰς Ἀνατολὴν καὶ Ἑλλάδα ἡ ἐσοδεῖα προμηνύεται ἐφέτος καλλίστη, ἀφοῦ ἐπὶ τασαῦτα ἔτη τρομερὰ σιτοδεία ἐμάστισε τοὺς δυσμοίρους κατοίκους τῆς τελευταίας, τὰ πάνδεινα ὑποστάντας; ἐν Ἀλγερίᾳ ὅμως ἀνεφάνη τὸ τρομερὸν τῶν σπαρτῶν θέριστρον, ἡ ἀκρίς.

Ἐξ Εὐρώπης ἀναγγέλλονται πλείσται ζημίαι οὐ μόνον διὰ τὰ δημητριακά, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἀμπελοουργικά, ἐν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ τῇ Ἰταλίᾳ ὡς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥωσίᾳ εἰς πλείστα μέρη, ἐνὼ δὲ οἱ ἐκμισθῶνται (arendasi) καὶ οἱ τάλαιπωροι χωρικοὶ (ferani) τῆς Δακίας ἡλιπίζον ἐφέτος ἐσοδεῖαν ἄφθονον, χάλαζα ἀστραπηβόλος καὶ αἰχμηρὰ ὡς ὧν περιστρεφὰς κατέστρεψεν ἐνιαχοῦ τοὺς στάχεις τῶν σιτηρῶν εἰς ἀμφοτέρας τὰς Ἐπαρχίας.

Ἰδοὺ λοιπὸν κατεστραμμένοι κατὰ τὸ πλείστον αἱ προσδοκίαι τῶν ἀγρονόμων καὶ ἐφέτος, μολοντί περισσότε-

ρον ἐνὸς κοιλοῦ δὲν ἡλιπίζετο συγκομιδὴ ἀφ' ἐκάστου στρέμματος (uā kilā din fie-quare rogon) τάλαινες χωρικοὶ καὶ χωρικοὶ, καὶ μάλιστα οἰκόγε-νειαρχαί, οἵτινες ἐπωλήσατε καὶ τὸν χιτῶνά σας πρὸς ἀπότισιν τῶν βαρέων φόρων καὶ δασμῶν, οὓς σὰς ἐπέβαλεν ἡ Κυβέρνησις! Τάλαινες ἀστοί! οἵτινες θ' ἀναγκασθῇτε νὰ ἐκποιήσῃτε, ὅσοι δὲν ἐξέποιήσατε εἰσέτι, τὰς γαίας ἐκεῖνας, ἄς «λόγφ οἴκου δῆθεν» ὁ Κογκάλιν-τσιάνος καὶ Σ-α σὰς «ἐδώρησεν» ἐνὼ πράγματι σὰς ἐπώλησε, προσωρινῶς! Δημοσιευόμεν σπουδαῖαν ἐπιστολὴν πολιτικοῦ ἀνδρὸς ἐκ Παρισίων.

«Ὅς μάλα πολλὰ πλάγχθη» . . . «Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω» εὐχαριστοῦντες τούτῳ, διότι λίαν ἐμβριθῶς ἀνελίττει τὰ αἷ-τια τῆς κυβερνητικῆς ἐν Ἑλλάδι κα-χεξίας.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Α. Δακία-Σερβία-Μ. Αἰεσίτις φίλε Κύριε Πασχίδη

Ἰουνίου τῆς 12 π. 1874. Ἐκ Παρισίων.

Ἐχάρην ἄκρως ἰδὼν σε Δημοσιογράφον μὲ ἥρως δὲ τὸ τελευταῖον, τὸ καὶ πραγματικόν (!) μὲ κάμετε ἀνάμνησιν περὶ τῶν συναντήσεών μας ἐν τε Ἑλλάδι⁽¹⁾ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ Κάϊρον⁽²⁾, καὶ τέλος πέρυσιν ἐν Βιέννῃ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως . . .

Διὰ τῆς ἐφημερίδος σας προσπάθησατε νὰ διαδώσῃτε ὅσον οἶόν τε τὴν πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν ἀγάπην, νὰ ὑπεκαύσῃτε τὸ αἰσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ παρὰ τοῖς ἀδυνατοῖς καὶ τοῖς ἐν εὐτυχίᾳ, ὅσοι εἰς τὰ ἐκεῖ παραδίδουν τὴν λήθη τὴν πατρίδα.

Ἀλλὰ μὲ ζητεῖς συμβουλὰς καὶ κατὰστρωσιν ἐπὶ τεμαχίου χάρτου τῆς λύσεως τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος; ἐννοεῖται, ὅτι ζητεῖς λύσιν ἀναφορικῶς ὡς πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν, τὸ Πανελλήνιον. Τὸ ζήτημα τοῦτο προσεστρώσαμεν τῷ 1821. Ἔως τότε ἐκοιμᾶτο, μ' ὅλον ὅτι καὶ πρὸ τῆς ἐπιλήθους ταύτης πάλιν ἡμεῖς ἀποπειρὰς ἀνεπιτυχεῖς ἐκάμαμεν δις κατὰ τὸν ἄλλον αἰῶνα· μία ὅμως Δύναμις ἐνήργει καὶ τότε καὶ ἐνεργεῖ καὶ ἐνεργήσει, ἀλλὰ σήμερον μόνον ἐφθάσαμεν νὰ ἐννοήσωμεν τὴν σημασίαν τῆς ἐνεργείας ἐκείνης τῆς Δυνάμεως· τὴν ἐννοήσαμεν ἄρ' γε! ἂν κρίνωμεν ἐξ ὅσων διαδραματίζονται ἐν Ἑλλάδι, ἀπέχουμεν πολὺ.

Ἀλλὰ πρὸς λύσιν τοῦτο τοῦ ζητήματος ἀποδύονται δύο γιγάντιοι δυνάμεις ἐν Μέσῳ καὶ ἐνδοτάτῃ Ἀσίᾳ. Δύο ἄλλαι Δυνάμεις ἐν μέσῳ Εὐρώπῃ, πρὶν παρῆλθῃ δεκαετία, θὰ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας. Ὁ ἀγὼν τῶν ὁσῶν τελευταίων πόσον νομίζεις ὅτι θὰ ἐξασκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς λύσεως τοῦ πρώτου; κατ' ἐμὲ μεγάλῃν ὁ Κόλοσσος τῆς Τουρκίας καταρρέει· αἱ δύο ἐπαρχίαι Ῥουμανίας (Μολδο-βλαχίας) ἀφ' ἐνὸς πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀποχεχωρισμέναι ἤδη· ἀλλ' ἂν καὶ κερχωρισμέναι, δὲν εὐρίσκονται ἐν μέσῳ τριτῶν αὐτοκρατοριῶν, αἱ ποῖται διεμοιράσαντο τὴν Πολωνίαν; Ἡ Σερβία πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ Πανσλαβισμοῦ, ἐμπροσθοφυ-

(1) Ἡ κ' α'. Μαῖου 1453—1474.
(2) Τῷ 1867—68, ὅποτε ἦμην γραμματεὺς τῶν ἐν-γενομένων ἐν Ἀθήναις Κυριῶν, τῆς εὐπαιδείτου, εὐσεβοῦς καὶ εὐγενοῦς Κ-ας Φωτεινῆς Μαυρομηχάλη οὐ-σης Προϊσταμένης μετὰ τῶν ἐνθουσιωδῶν καὶ φιλο-πατριῶν Κυριῶν: Βασ. Ἀρτέμι, Πηνελόπη Ῥάλλη, Μαρίαν Ε. Λεληγεώργη, Κ-ας Κανάρη, Κ-ας Κυρια-κού κλπ.
(3) Τῷ 1870.

λακί ἢν πρὸ χρόνων καὶ μάλιστα ἐφοῦ ἐγεννήθη ἐν Ἑλληνικὸν κέντρον, κέντρον τοῦ Πανελληνίου. Τὴν Σερβίαν καὶ τὸ Μαυροβούνιον ἔχον ὁ Παν-σλαβισμὸς προφυλακὴν ἐφωδίασε καὶ πολιτικῶς καὶ στρατιωτικῶς. Αὐτὸ τὸ Μαυροβούνιον δὲν εἶ-ναι πλὴν προύργιον, προύργιον ἰσχυρὸν, καὶ ὁ Ἡμεῶν προύργαρχος μισθοδοτεῖται ὑπὸ τῆς γνω-στῆς Δυνάμεως, καὶ ἀμφότεραι διευθύνονται ὑπ' αὐτῆς τῆς μισθοδοτούσης, ἵνα ἐν καιρῷ εὐθέως χρησιμεύσωσιν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς. Ὅσον ἡ ση-μασία αὐτῶν ὑψώθη ἐν Εὐρώπῃ, τοσοῦτον ἡ τῆς Ἑλλάδος ἡλαττώθη, πρὸ πάντων μετὰ τὴν τελευταίαν μεταπολίτευσιν.

Ναί, φίλε, μετὰ τὴν τελευταίαν μεταπολίτευσιν, διότι ἔκτοτε καὶ ἔως σήμερον ἡ Ἑλλάς ἀπεκα-τέστη ἀντικείμενον ἐλεεινὸν, μ' ὅλον ὅτι ἔχει ἐν Ἀνατολῇ τὸν νοσηρότερον, τὸν δραστηριώτερον καὶ τὸν μᾶλλον ἐπιχειρηματικὸν λαόν· ἔχει ἐν σύνταγμα, ἡμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις, ὡς τὸ τοῦ Βελ-γίου, καὶ ἐνφ' εἰς τὸ Βέλγιον ἔφερε τοὺς ἀγλαοὺς καρπούς, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔφερε τὴν ἐλεεινὴν θέσιν εἰς ἣν εὐρίσκεται, ἥτις δὲν ἔχει ὁδοὺς πλὴν ἐπιτηδείας διὰ τὴν ληστείαν. Χάρις ὅμως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Διηγεωργίᾳ τέλος ἐλήφθη μέτρον περὶ ὁδοποιίας, μέτρα ἀληθῆ ἂν δὲν τὰ οὐδα-μώσωσιν οἱ διάδοχοί του αὐτάτε καὶ εἴτι καλὴν ἄλλο ἢ ἐποίησε ἡ ἐσχεδίασε καὶ δὲν ἐπρόφρασε πραγματοποιήσαι· ἀλλὰ διατὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ τόσον φιλελεύθερον σύνταγμα δὲν ἔφερεν ἀγλαοὺς καρπούς ὡς ἐν Βελγίῳ; διότι δὲν τὸ ἐκατηλεούθησαν διὰ Νόμου περὶ ἐκλογῆς, ὅστις ἀφαίρει β.τι τὸ Σύνταγμα ἐχορήγησεν.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ-ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ

Παρίσιος-αὐθιμερὸν.

Ὁ λαὸς εἶναι κυρίαρχος, λέγει τὸ ἄρθρον 21. ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέει πᾶσα ἐξουσία, τὸ δὲ 70 ἄρθ. λέγει, δὲν ἡμπορεῖ ὁ ὑποψήφιος νὰ παρουσιασθῇ πλὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ἀλλ' ὅχι καὶ ὅπου ἄλλο ὡς ἐν Βελγίῳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ παντοῦ ἄλλοι· τοῦτεῦθεν περιήλθεν ἡ ἀντιπροσωπεῖα εἰς χεῖρας μικρῶν βραδιούργων οἵτινες κατ' ἐπαρ-χίας τοὺς ὑποδεστούς τυραννοῦν ἀνηλεῶς, πρὸ πάντων διὰ τῶν εἰσπράξεων τοῦ φόρου, καὶ τοὺς ὑπουργοὺς ἀνωτέρω διὰ τὴν συνδρομὴν ἣν δι-δουν εἰς τὰς ἐκλογάς, ἄς διὰ τοῦ φόβου καὶ τῆς βίας ἐκβάλλουσιν χάριν οὐτινος τοῖς προσφέρει πλείστα· 60—70 ἑκατομμύρια εἶναι αἱ κα-θυστερήσεις· καὶ ὅμως οἱ εἰδότες ὁμολογοῦν ὅτι οἱ χωρικοὶ ἐπλήρωσαν περιπλέον, ἐνὼ οἱ ἐνοι-κισταὶ ἀπαλλάττονται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ τὰς χρεῖς των λόγφ ἀνεχίας, εἰς τρόπον ὅστε ἀφ' ἐνὸς ἐγύμνονον τὸν λαόν, ἀφ' ἐτέρου ἔκλεπτον τὴν Κυβέρνησιν.

Τὸν λαόν ἔφερον εἰς φθίσιν. Γεωργία δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀναλάβῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐνεκα τοῦ κατατρεμένου φορολογικοῦ συστήματος, τοῦ ἐ-πιδεκτικοῦ πάσης τυραννικῆς καταθλίψεως καὶ καταχρήσεως. Τὸ 102 ἄρθρον διατάττει ὅσον ἐνεστὶ τὴν διανομὴν τῆς ἐθνικῆς γῆς καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ἐθνικῶν χρεῶν ἔσω καὶ ἔξω, καὶ ὅμως παρήλθον ἔτη δέκα καὶ οὐδὲν μέχρι τοῦδε ἐπράχθη· τὰ δὲ χρεῖ ἂν νὰ ἐλαττωθῶ-σιν ἴσως πλέον ἢ κατὰ 100 ἑκατομμύρια ἡξύν-θησαν αἶνε τῶν τόκων. Ὅπου ἐθίξεν ἡ χεὶρ τῆς Κυβερνήσεως, μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν, τὸ πᾶν ἐξηράνθη· ὅπου δὲν ἐφθασεν, ἐκεῖ θάλλει. Διὰ τοῦτο ἂν εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ διάστημα ἔγεινάν τινες πρόδοι, ἔγειναν κατὰ τὸ «ὁ βόσς τὴν ἁ-μαξάν»· δαΐεις ἔγεινε λόγος περὶ τῶν σπουδαίων γενικῶν συμφερόντων ὡς π. χ. περὶ σιδηροδρό-μων, τοὺς μεγαλειτέρους ἐχθροὺς ἡ ἐπιχειρήσεις εὐρεν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος· ὁ σιδηρόδρομος τῆς Λαμίας δὲν ἔπεσε πλὴν ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν ἀντιπάλων τῆς Κυβερνήσεως, δὲν εἶναι δυνατόν ἐν ὑπουργεῖον νὰ ἐνεργήσῃ ἐν Ἑλλάδι τι καλὸν καὶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον, χωρὶς οἱ τρεῖς ἢ δύο ἐκ τῶν ἐντὸς τῶν ὑπουργείων νὰ μὴ το-κρημνίσωσιν καὶ τὸ τοιοῦτον εἶναι δυνατόν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνεκα τοῦ ὅτι ὁ ἐκλογικὸς νόμος ἀφίνει ἔξω τῆς παρεμβολῆς ὅλους τοὺς πεπαι-δευμένους, τοὺς ἱκανοὺς καὶ τοὺς τιμίους. Πόσα καλὰ καὶ ἀγαθὰ θὰ εἶχε τὸ ἔθνος εἰς θερισμόν,

ἐάν ὁ ἐκλογικὸς νόμος τῶν Βέλγων καὶ τῶν Γά-λων ἦτο καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν ἐνεργείᾳ! ἄξιον περιεργείας εἶναι, φίλε, ὅτι οἱ ἐχθροὶ τῆς Δη-μοκρατίας καὶ φίλοι τῶν προνομίων ἐν Γαλλίᾳ τὴν ἐπρότειναν τροποποιήσιν τινὰ ἀναφορικῶς ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροσώπων εἰς τὸν νέον ἐκλογικὸν νόμον, ἀνάλογον μὲ τὴν τοῦ Ἑλ-ληνικοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ἀλλὰ πολὺ φιλελευ-θερωτέραν ὡς πρὸς τὴν περιφέρειαν τῆς ἐκλογῆς, ἀλλὰ πολυμετεῖται σφοδρῶς. Θαύμασον τὸν δαιμό-νιον νοῦν τῶν μισελευθέρων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθ-νους. Μάθε, φίλε, ὅτι σήμερον μία δεκαετηρίς ἐξωδευμένη ἀνωφελῶς ἡ ἐπιβλαβὴς ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓνα αἰῶνα καὶ εἰς πρὸς ὑπισθοδρομήσεως. Ἐρωτῶ σε τίφρα ἡ Ἑλλάς ἀπέαντι τῶν Εὐρω-παϊκῶν περιστάσεων ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, καὶ ἀκόμη ἀπέαντι τῶν ἄλλων ἐν Ἀνατολῇ Ἑθνη-κοτήτων ποῖον πρόσωπον διαδραματίζει; Καὶ μόνος εἶσαι ἄξιος νὰ λύσῃς τὸ Ἀνατολικὸν ζή-τημα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡμετέραν Ἑλλάδα.1) Ἀλλ' ὅ, τι πρέπει νὰ μᾶς προδείξῃς θαυμασμὸν εἶναι, ὅτι ἐνφ' ἡ ἐλευθεροτυπία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἀκρα-ῖλαι αἱ ἐφημερίδες ἀνευ διακρίσεως δὲν πραγ-ματεύονται πλὴν περὶ προσωπικῶν, ἀλλ' ὅχι περ, πραγματικῶν ὑποθέσεων καὶ ζητημάτων: αἱ μὲν εἰσὶ Κομμουνουρικαί, αἱ δὲ Βουλγαρικαί, αἱ δὲ τοῦ Ζαΐμη· ἄλλαι τοῦ Διηγεωργί. Διατὶ δὲν γίνονται διατριβαὶ ἀναφορικῶς ὡς πρὸς τὰ ἐλατ-τώματα τοῦ ἐκλογικοῦ τοῦτου νόμου περὶ τῶν ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων αὐτῶν; κτλ. δὲν ὑπάρ-χουν ἄνδρες ἱκανοί;

Πιστεύω τοῦναντίον! ἀλλὰ διατὶ σιγοῦν; Δυσὶν ἄρρηκτον ἡ ἀρεσκονταὶ εἰς τὰ γινόμενα, ἵνα οἱ αὐτῶν, ἀτόπων ὄντων, ἀνατραπῶσιν οἱ ὄντωντες ταῦτα· ἀλλ' εἰσὶ ἀμαρτία διὰ τὸν λαόν· ἔχον-τις τὸ ὄργανον, τὸ ἰσχυρὸν ὄργανον τῆς δημο-σιογραφίας, τόσφ ἐλευθέρων, νὰ μὴ ποιῇται χρῆ-σιν αὐτοῦ χάριν τοῦ ἔθνους, χάριν τοῦ Πανελ-ληνίου, καὶ νὰ μὴ δι' αὐτοῦ ἐκρίζωσιν τὴν τυραννίαν τῶν μισελευθέρων καὶ τυράννων, ἀλλὰ τοὺς ἀνέχονται, πρὸς ἐκδίκησιν τρόπον τινὰ κατὰ τοῦ λαοῦ!

Πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ ὑποκρύπτεται, καὶ ὅμως οὐδὲν κρυπτόν θ' μὴ φανερόν γενή-σεται, κατὰ τὸ θέσφατον ῥῆμα τοῦ ἱεροῦ Εὐαγ-γελίου. Παρέλειψα δὲ νὰ σε κάμω μνηστὴν περὶ Ἑπτανήσου, ἥτις καὶ μέχρι τοῦδε εὐρίσκεται ἀ-ναφομοιωτὸς τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι.

Περαιῶ ὁδε τὸν λόγον. Τὴν λύσιν τοῦ Ἀ-νατολικοῦ Ζητήματος ἐν μεγάλῳ θὰ διαδραμα-τίσωσιν οἱ δύο πελώριοι γίγαντες, οἵτινες καὶ ἂν συνέσφιγγαν διὰ γάμου τοὺς δεσμούς τῆς φιλίας των, δὲν ἐγκυμονεῖ διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον ἢ ἀντιζήλια καὶ ὁ ὑποπτος φθόνος, ὧν τὸ τέλος ἐννοεῖται. Ἐν Εὐρώπῃ πάλιν τρομερὸν δράμα ἐτοιμάζεται ἀναποφεύκτως. Τὰ δὲ ἀποτελέσματα ἔσονται ὡς πρὸς τὴν λύσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζη-τήματος εὐνόητα διὰ τὰ μικρὰ Κράτη καὶ διὰ τὰ ἀποσπάσματα τοῦ καταρρέοντος κολοσσοῦ τῆς Ἀνατολῆς μ' ὅλας τὰς προσπάθειάς καὶ ἂν λαμβάνῃ ἡ Ἀλβανία διὰ νὰ τὴν ἐπὶ . . . , Ἐν δὲ τῇ ῥικιμῳίᾳ αὐτῇ τῇ μεγάλῃ τι ποιήσωμεν ἡμεῖς οἱ μᾶλλον ἐνδοσπερόμενοι, οἱ Ἕλληνες, τὸ Πανελλήνιον, ὅταν ἡ μικρὰ Ἑλλάς, τὸ «Πᾶ στῶ» τοῦτο τοῦ Πανελληνίου εὐρίσκηται τοιοῦτον οἶόν σοι το περιέγραψα; Μένω μὲ φιλικὴν ἀφοσίωσιν. . . Δέν σοι ἐξέθεσα ὅλα διὰ νὰ σε ἀποθαρρύνω. ἄπαγε! ἐγὼ ἔχω δι' ἐλπίδος, ὅτι ὅλα θέλουν διορθωθῇ· διότι εἶναι καιρὸς πλέον· καὶ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΕἶΝΑΙ ΟΧΙ ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΝ.

Ἡ Δακία καὶ ἡ Γραικία (Ἑλλάς).

Ἀναμνήρηστον ὅτι, τῆς Δακίας ὑποτα-γείσης τῇ Ῥώμῃ μετὰ τασαύτας αἱματηρὰς καὶ κατὰστρεπτικὰς μάχας καὶ δεχθείσης τὸν

1) Ὁ εὐγενὴς φίλος ἐννοεῖ τὴν ἐπὶ χάρτου λύσιν, καὶ τοι καὶ οὕτω πως ἡ λύσις προβληματικὴ καὶ δυσχερεστέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ γορδίου κόμβου, δν μόνος ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἔκοψε.

Χριστιανισμόν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων τοῦ Βυζαντίου, οἱ Τοποτηρηταὶ ἢ Ἡγεμόνες αὐτῆς ἱδρυσαν ἐπὶ τῶν ζωγραφικῶν ὁρέων καὶ εἰς πολλὰς πόλεις καὶ ἀσπὶ καὶ ἄσπην αὐτῆς ἱεροὺς ναοὺς ἢ Μονὰς περιβλέποντες, ἱερὰς Σκήττας ἢ Ἡσυχαστήρια, κατὰ μίμησιν τῶν ἐν τῇ πάλαι καὶ νῦν Ῥώμῃ τοιούτων.

Τότε βεβαίως ὁ Ἕλληνας ἢ ὁ Γραικός, ὡς ἀνεξάρτητος, εὐπορος καὶ ἀτρόμητος καὶ ἐν αὐτῇ τῇ κατακτηθείσῃ χώρᾳ του, διότι ὁ Ῥωμαῖος ἐβαπτίσθη Ἕλληνας καὶ ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐδείχθη νέος Μέγας Ἀλέξανδρος ὡς πρὸς τὴν μεγάλην τῆς συγχωνεύσεως πάντων τῶν ὑπ' αὐτὸν ἔθνων ιδέαν· τότε, λέγω, ὁ κάτοικος τῆς ἡρωϊκῆς τοῦ Πύργου γῆς, ἢ ὁ ὠκύπους τοῦ Ὀλύμπου στρατιώτης, ἢ ὁ μέγας τῆς μεγάλης τοῦ Φιλίππου χώρας πολίτης, καὶ ὁ Θράξ καὶ ὁ Μοισός, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἴων ἢ Ἀῶρος ἢ Αἰόλος, ὁ Χριστιανὸς Ἕλληνας τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς δὲν εἶχεν ἀνάγκη ἵνα καταφύγῃ εἰς ξένας χώρας πρὸς ζήτησιν ἀσύλου, ἐκτὸς τῶν ἐμπορευομένων πρὸ ἀνημονεύτων ἐτῶν εἰς τὰ Παραζόφεια καὶ Παρίστρια, εἰς τὰ Παραρρήνια καὶ Παριβήρια καὶ Παρατόρβηρια μέρη, ὡς αἱ πλείσται πόλεις Ἑλληνίδος καταγωγῆς καὶ φωνῆς καλοῦνται καὶ εἰσιν, ἀλλ' ἔτι εἰς τὴν πεφλημένην πατρίδα του, εὐχαριστοῦμενος καὶ εὐχαριστῶν τὸν Τροφοδότῃν ἐν Τριάδι Θεόν· εἰ δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀσίας κάτοικος ἡχημαλωτίσθη πολὺ πρότερον ἢ ὁ τῆς Ῥωμυλίας δορυλάτης οἶμος, πεσὼν, μεθ' ὅλα ταῦτα βλέπων εἰσέτι τοῦ Σταυροῦ τὸ τροπαῖον κυματίζον ἐπὶ τῶν τῆς Ἐπταλόφου καὶ Ἐπταπυργίου φρουρῶν καὶ ἐπαύξων, τὸ δὲ σκήπτρον τῶν Χριστιανῶν Αὐτοκρατόρων σείομενον εἰσέτι κατὰ τῶν τῆς Πίστews καὶ Πατρίδος πολεμίων, κατέφευγεν ἐκεῖ καὶ εὗρισκεν ἀναφυγὴν, βάλσαμον, παραμυθίαν.

Ἀλλ' ἀφοῦ, φεῦ! ἄνακτες καὶ δοῦκες, τίδες, παρθένοι καὶ νύμφαι — Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες — ὑπερασπισόμενοι τὰ Πάτρια καὶ τὴν πόλιν τῶν Κωνσταντῖνων, ἔπeson κατὰ τὴν ἀποφράδα τῆς 29-ης Μαΐου τοῦ 1453, τὰ ναυάρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἄδοντα λιγυρῶς τὸ «Ἐπταλόφου ὁράων πολλῶν κλέος, οὐδας Ἀνάσσης»· «Ἡδ' αἶσαν στυγερὴν, φρίττε βαρυστενέων»· καὶ ἡμιπλαγῆστα καὶ ἔνθεν καθεῖθεν περιπλανώμενα εἰς τοὺς Δεκαῆς τῆς ὑδρογείου οὐρανοσφαίρας ἀνέμους, κατέφυγον οἶμοι! καὶ ἐν Ῥωσσίᾳ καὶ ἐν Αὐστρίᾳ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς τόπων — καὶ μάλιστα ἐν Δακίᾳ, ἀφ' οὗτο ὁ κατ' ἀρχὰς εὐσεβὴς Ῥόδος Νέγρος ἔφερεν ὧδε, μετὰ πολλὰς παρακλήσεις, τὸν Πελοποννήσιον Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως Νήφων, ὃν ὁ Βασιλεὺς Β' διὰ τὸ θαρραλέον τῶν φρονημάτων του εἶχεν ἀπαγαγεῖν εἰς φυλακὴν τῆς Ἀδριανουπόλεως, περὶ τὸ 1480 πρὸς διόρθωσιν τῶν τυπικῶν καὶ κανονικῶν τῆς μετεώρου καὶ τότε ὡς καὶ νῦν Ἑκκλησίας τοῦ τόπου ἕνεκα τῶν αἰρετικῶν Προπαγανδῶν.

Τοῦ Μεγάλου τούτου Νήφωνος τὸ πολίτευμα εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς· τὸ δ' εὐπαρρησιαστον αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ῥόδου Ἡγεμόνος καὶ ἀφράδαντος εἰς τὰς πεπονηθείσας του ἀφῆκαν ἐποχὴν εἰς τὰ χρονικά τῆς Δακίας, ὅταν ὁ Μέγας Προφῆτης καὶ Πρόδρομος κατὰ τοῦ Ἡρώδου ἐν Ἰουδαίᾳ, ὁ Μέγας Χρυσόστομος κατὰ τῆς Εὐδοκίας ἐν Βυζαντίῳ, ὁ Μ. Ἀβέρκιος κατὰ Θεοδοσίας ἐν Μεδιολάνοις καὶ λοιποὶ ζηλωταὶ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀληθείας ὑπέρμαχοι ἐναντίον τῶν ἑστεμμένων κεφαλῶν, οὗς εἶδε νὰ ἐμμενῶντο καὶ οἱ σεβαστοὶ τῆς Ἀνατολῆς σημερινοὶ καὶ Κληρικοί.

Ἐκτοτε οὖν καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ συνετοῦ ἡγεμόνος Νεάγκου Βασσαράβα, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς νέας Ἀγίας Σοφίας ἐν Ἀρτζεσίῳ, χρονολογεῖται ἡ ἀφιέρωσις πλείστων Μοναστηρίων τῆς Δακίας εἰς τοὺς ἱεροὺς ἐκείνους Τόπους, οὗς δὲν κατέστρεψαν μὲν οἱ Καλῆραι

καὶ Σουλτάνοι, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐσώλησαν οἱ κατὰ καιροὺς Μαμελούκοι καὶ ἕτεροι τυραννικοὶ Τοπάρχαι.

Τὴν διατήρησιν λοιπὸν τῶν ἱερῶν τούτων Γαιῶν, ἐν αἷς ἐγεννήθησαν ἡ Θεοσκόπος, ὁ Πρόδρομος, καὶ αὐτὸς ὁ Θεάνθρωπος, καὶ ἐν αἷς τοιαῦτα στήθη Μαρτύρων ἀσμένως τὸ αἶμα αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ καὶ τῶν πατρίων ἐξέχεαν, οἱ κατὰ καιροὺς εὐσεβεῖς Ἡγεμόνες καὶ χριστιάνοι προύχοντες Δακίας, Σερβίας, Ῥωσσίας προνοήσαντες ἀφιέρωσαν πλείστας Μονὰς μετὰ τῶν κτημάτων αὐτῶν εἰς τοὺς Ἀγίους ἐκείνους τόπους.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἀφιέρωσεως ἱερὰ τινα καθιδρύματα ἐθεμελιώθησαν καὶ διατηροῦντο ἀπὸ τῶν ἱδρυτῶν κληρικῶν ἢ λαϊκῶν τῆς Γραικίας, ὡς ὁ «Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Ἅγιος Νικόλαος τοῦ Σινὰ ἐν Γαλαζίῳ, ἡ Μονὴ τῆς Σταυρουπόλεως» καὶ ἕτερα· οὐχ ἤττον δὲ καὶ πλείστα ἐξ αὐτῶν ἀναγράφουσιν ὡς εὐεργετὰς ἢ δωρητὰς οὐ μόνον Ἡγεμόνας καὶ αὐλικούς, ἀλλὰ καὶ ἰδιώτας ἢ ξένους ἀδικοφύρους, ὡς τὸ Βουτιόδιον τῶν Ἱερῶν Μετεώρων, τὰ Πλαταρέσιον καὶ ἕτερα, ἂν δὲ τὸν λανθάνω γράφων ἀπὸ μνήμης· ἐνία δὲ τούτων ἐδωρήθησαν χάριν θυσιῶν καὶ εὐγνωμοσύνης, ὡς τὸ Ῥάδου Βόδα εἰς τὴν Μ. τῶν Ἰβήρων διὰ τὴν ἐκεῖ διάσωσιν καὶ πολυετὴ φιλοξενίαν τοῦ ἡγεμονόπαυτος Ῥόδου, ὅστις ἐπηπειλεῖτο ὑπὸ τῶν δυναστῶν κτλ. ἢ Βυζαντία ἐν Μολδαβίᾳ εἰς τὴν Ἀθωϊτίδα Μονὴν τοῦ Γρηγορίου ἕνεκα τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ἰωακείμ, διότι οὗτος ἀνηγορεύθη εὐεργετὴς τοῦ τόπου, ἐξαγοράσας ἰδίῳ χρυσῷ καὶ διὰ δανείων πλείστους αἰχημαλώτους τοῦ τόπου.

Τὰ Ἡγεμονικά Χρυσόβουλλα καὶ Δωρητήρια μονοουχὶ λαλοῦσιν ἵνα μὴ ἐπικαλεσθῶμεν τὰς μαρτυρίας καὶ τῶν ἄλλων μισελήγων τοῦ τόπου ἱστορικῶν.

Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ἡγεμόνος Κάρελου ἐπὶ τοῦ μεγαλεπὴς βόλου πρωθυπουργοῦ Ἰω. Βρατιάνου εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτι ἡ πρώτη αὐτῆς μέριμνα ἔσται ἡ εἰρηνικὴ καὶ συμβιβαστικὴ λύσις τοῦ Ζήτηματος τούτου.

Διατὶ ἡ διαδεχθεῖσα τὸν Κ. Βρατιάνον Κυβέρνησις δὲν ἐξηκολούησε χαράττουσα τὴν αὐτὴν ὁδὸν ὡς πρὸς τὸ Ζήτημα τούτου;

Πῶς ἀνέχονται ἵνα καταπατῶνται ἀυστολῶς αἱ ὑστάτοι θελήσεις καὶ διαθέσεις τῶν εὐσεβῶν Ἡγεμόνων, τῶν μεγάλων ὑπουργῶν καὶ Μπάνων τῆς Μολδοβλαχίας, τῶν φιλοχρίστων δωρητῶν καὶ προσκυνητῶν τοῦ ἔθνους τούτου, οἵτινες ἐνεγράφησαν χρυσοῖς γράμμασιν εἰς τὰς αἰωνίους τῆς Οὐρανίου Ἱστορίας δέλτους διὰ τὴν τοιαύτην αὐτῶν ἀφιέρωσιν;

Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι πλείσται καταχρήσεις, πλείσται λυμεῶνες, πάμπολλοι βεβηλώσεις καὶ σφετερισμοὶ ἐγένοντο ἀπὸ μέρους Σατανικῶν μᾶλλον ἢ Χριστιανικῶν ὁργάνων, οὐχ ἤττον ὅμως οἱ θεοσεβεῖς Δακωρομῶνοι ἐμολογοῦσι διαρρήδην διαπυνθανόμενοι:

Α! Εἰς τί ἐχρησίμευσεν ἡ δήμεσις καὶ σὺλησις τῶν Γραικῶν Μοναστηρίων;

Β! Εἰς τί ὠφέλησεν τὸ δημόσιον ὁ ἐπέκεινα τοῦ «ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου» Ὀλλανδικῶν ξένος ἠγασταρὸς, ἀφοῦ οὔτε ἡ κατάστασις τοῦ ἰθαγενοῦς Κλήρου ἐβελτιώθη, οὔτε «ἡ φιλολογία καὶ ἀρχαιολογία» τῆς Δακίας ἐκ τούτου ἐπηρεάσθη, ἀλλ' οὔτε νέα τις Ἀκαδημία Γραμμάτων προστέθη;

Γ! Παῖτα τὰ ἀγαθοεργήματα εἰς πτωχὰς ἀριστοκρατικὰς οἰκογενεάς, ἀπὸ τὰ θυγάτρια αὐτῶν καταντῶσιν ἵνα ζήσωσι βίον ἐταιρικόν, ἐλλείψει πόρων βιωτικῶν;

Πολλοὶ κατηγοροῦσι τοὺς Γραικοὺς Κληρικούς ὡς καταχραστάς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον οὗτοι διετήρουν πέρει τῶν Μονῶν πτωχὰς οἰκογενεάς, συνετήρουν ἀξιοπρεπῶς τὸν ἑγχαμον κληρὸν ἕως τοῦ κανδηλάπτου, ἐπλήρον ἀδρῶς τοὺς δημοσιογράφους, δικηγόρους καὶ δικηγορίστους, ἐμειράζον ἀφειδῶς τὸ ἀρ-

γύριον εἰς ὅλους τοὺς ἐν ἀνάγκῃ ὄντας πολιτικούς, διοικητικούς, δικαστικούς ἀλλὰ καὶ στρατιωτικούς κλάδους. Οἱ «δ' ἀρχαγες» τοῦ πλοῦτος τούτου, τί ἔκαμον καὶ πῶς ἐχρησάντο τοῦ «ἀναπαλλοτριώτου καὶ ἱεροῦ τούτου θησαυροῦ», ὃν ἐνεπιστεύσαντο οἱ κληρονόμοι τῶν μακαρίων ἐκείνων ἀνδρῶν ἐν χερσὶν ὑπουργῶν, ὡς ἀντικαταστάτων τῶν Ἡγεμονῶν Γραικῶν;

Τί ἔκαμον! — Ἐρωτηθῆσαν οἱ προσετώτες καὶ κληρικοὶ τῶν δημοθεισιῶν Μονῶν: Α! Ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν Εὐκτηρίων οἴκων οὐδαμῶς σχεδὸν τηρεῖται ἐπὶ πλεόν.

Β! Τὰ μνημόσυνα καὶ τὰ ἐλέη ὑπὲρ τῶν ἀεμνήτων Κτιτορῶν ἐκόπησαν. Ἀρχιερατικαὶ λειτουργίαι καὶ στρατιωτικαὶ παρατάξεις ὑπὲρ τῆς μνήμης τῶν ἀεμνήτων θεμελιωτῶν τοῦ Κράτους τούτου πρὸ πολλοῦ δὲν ἐτελείσθησαν· προικῶ ἀδωρήματα καὶ ἀγαθοεργήματα οὐδαμῶς ἀκούονται.

Γ! Εἰς Φιλολογικὰ καὶ θεολογικὰ πονήματα τῶν Κληρικῶν ἢ τῶν Δημοσιογράφων τοῦ τόπου οὐδ' ὀβολὸς διδύται· εἰς ἀνεστίους καὶ ἀπόρους ἢ ταλαιπώρους πολίτας οὐδὲν ἀγαθοεργήμα γίνετα. Ἡ μήπως ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα καὶ Σύλλογοι Φιλανθρωπικοὶ, ἢ Ἐταιρεῖαι Φιλολογικαί, ἢ Ἀδελφότητες δημοσιογράφων ἐντοπίων, ἢ Κομητέα εὐποιῶς καὶ ἐλέους;

Οἶμοι! χώρα φιλόξενη καὶ γενναία, οἶμοι! εὐκλεῆς τῶν Δακῶν Πατρίς, πῶς κατήντησας λέϊα Μουσῶν καὶ Κιρκασίων! Οἶμοι! ἡρωστρόφει Δακίᾳ, τοῦ Δεκεβάλλου, Νεάγκου καὶ Βραχκοβάνου Γ'! ποῖους Ἀβδηρίτας καὶ ἄλλοπροσάλλους τινὰς υἱοὺς, σπαταλῶντας ἀναλίδην τὰ δημόσια, ἐκτρέφεις καὶ ἐν τοῖς κόλποις σου κατέχεις;

Ἐγέρθητε ἱερὰ σκαί τῶν Μεγάλων Ἡγεμόνων, Στεφάνου τοῦ ἀνδρείου, Μήτρεα τοῦ ἀτρομήτου, Μιχαὴλ τοῦ Γενναίου, Βραχκοβάνου τοῦ Ἐθνομάρτυρος καὶ τοσούτων ἄλλων ἀνδρῶν ὄντων ἱερῶν, οἵτινες ὑπὲρ ὀδοποιίας ἐπαλάσσαντο καὶ φρόνητρα τῶν δυσθέων εἰς αἰῶνας εἰδείχθητε!

Ἐξυπνῆσατε, μακάριοι φυχαὶ Μητροπολιτῶν καὶ ἐναρέτων τῆς Δακίας ἀνδρῶν, οἵτινες πάντοτε καὶ πάνταχοῦ συνασπισμὸν τῶν τῆς Ἀνατολῆς φυλῶν ἐκηρύττετε καὶ τῷ ἡρωϊκῷ ὁμῶν θανάτῳ ἐνδύεσθε ἐπασφραγίσσατε!

Καταπατάσθητε εἰς τὴν γενέτειραν Ὑμῶν Πατρίδα, ἵνα ἴδῃτε «ποῖα ἔκνομα καὶ ἀντιχριστιανικὰ διαπράττονται, ἐνῶ ὑμεῖς δι' ἄρῶν, ἐπιτιμίων καὶ βαρέων ἀναθεμάτων ὡς διὰ κλοιῶν τοὺς ἐπισκῶντας ἐδεσμεύσατε, ἐὰν παρεκκλίνουσιν ἢ ἐξοκλείωσι τοῦ ἱεροῦ, ὑπερ' ἐχαρόεσθε, Προγράμματος.

Ἀλλ' ἐλπίσωμεν, ὅτι ἐλευσέται ποδ' «ἡμαρ φαινόν» καθ' ὃ ὄψονται καὶ οὗτοι «εἰς Ὅν ἐξεκέντησαν.

Θ. Α. Πασχίδης.

Τὰ Σχετικὰ Φυρμάνια καὶ χάττι σερβίγια ὑπὲρ ἰσοτιμίας, ἰσοπολιτείας καὶ ἰσαρχίας τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν.

Πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι, ὅσα ἐγράψαμεν προχθὲς περὶ τῆς προσκλήσεως οἰουδῆποτε ἀξίου ἀνδρὸς εἰς «τὰς Πολιτικὰς, Διοικητικὰς καὶ Στρατιωτικὰς ἀρχὰς» τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, εἰσὶν ἔκτακτα καὶ οὐχὶ ἔννομα καὶ δικαία καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν ἰδίων Σουλτάνων καὶ Βεζυρῶν ἀπαγγελλθέντα καὶ ὑποσχεθέντα. Ἰδοὺ ποῦ βασιζόμεθα:

Α! Εἰς τὸ Τανζιματίον τοῦ Σουλτάν Μετ-ζή, ὅπερ ἀνεγνώσθη εἰς Γκιουλ-Κανέ τῷ 1839, Νοεμ. 3.

Β! Εἰς τὸ «Χάττι Χουμαγιούν» τοῦ 1856.

Γ! Εἰς τὸ «Ὑπόμνημα τοῦ Φουάτ», ὅπερ ἐστάλη εἰς τὴν Βασιλισσαν τῆς Ἀγγλίας τῷ 1867, Φεβ. 18.

Δ! Εἰς τὸν «λόγον τοῦ Σουλτάν Ἀζήζ» ἐπὶ τῇ συστάσει τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης τῷ 1868 Μαΐου 10.

Παραλείπομεν ἕτερα συσχετικὰ καὶ συνυποσχετικὰ ἔγγραφα.

«Αἱ σκέψεις, αἱ ἀπασχολήσασαι ἀποκλειστικῶς τὸ πνεῦμα ἡμῶν ἀπὸ «τῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου αἰσίας ἡμῶν ἀναβάσεως ὑπὴρξαν ἢ βελτίωσις... «καὶ ἡ ἀνακούφισις τῶν λαῶν.»

«Οἱ θεσμοὶ οὗτοι πρέπει πρὸ πάντων νὰ τείνωσιν εἰς... τὰς ἐγγυήσεις, αἱτινες βεβαίως τοῖς ὀπληκτοῖς «ἡμῶν πλήρη ἀσφάλειαν ζωῆς, τιμῆς «καὶ περιουσίας (Τανζιματ).»

«Οἱ ἀναγκαῖοι κανονισμοὶ «περὶ τοῦ «τρόπου τῆς παραδοχῆς» εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ «τῶν μὴ Μουσουλμάνων» ὀπληκτῶν θέλει συνταχθῇ καὶ «δημοσιευθῇ ὅσον τάχιστα.» (Χάττι-Χουμαγιούν).»

«Ἡ ἀρχὴ τοῦ παραδεκτοῦ τῶν ὀπληκτῶν τοῦ Σουλτάνου, ἀνευ διακρίσεως θρησκείας, «εἰς ὅλας τὰς δημοσίας θέσεις,» πανδήμως διακηρυχθεῖσα ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, ἐτέθη ἔκτοτε εἰς ἐνέργειαν (!) Σήμερον δὲ εἶναι γεγονός «τετελεσμένον (ποῦ; πότε;);»

(Ὑπόμνημα τοῦ Φουάτ).

«Δὲν εἶναι βεβαίως δυνατόν νὰ ἐπιωφεληθῶμεν, ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, ἐκ «τῶν θεσμῶν, ὅσοι κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους ἐτέθησαν πρὸς προστασίαν τῶν συμφερόντων τῶν κατοίκων καὶ τοῦ τόπου. Τῷ ὄντι, ἐὰν τὰ «ἀξιώματα καὶ οἱ νόμοι, οἱ καθιερωθέντες κατὰ τὰς ἐποχὰς ἐκείνας, ἀνταπεκρίνοντο πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν «κατοίκων καὶ τοῦ κράτους ἡμῶν, ἡθέλομεν εὐρίσκεισθαι σήμερον εἰς τὴν «αὐτὴν θέσιν μὲ τὰ μᾶλλον πεπονη- «τισμένα καὶ εὐνομούμενα Κράτη,» (ὁ Σουλτάν Ἀβδούλ Ἀζήζ τῇ 10 Μαΐου 1868).

Κατόπιν τοιούτων ἐπισήμων διακηρύξεων, βεβαίως οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς δικαιούνται ν' ἀπαιτήσωσι τὴν ἰσοπολιτείαν, ὅπως οἱ Οὐγγροὶ, οἱ Βοημοὶ, οἱ Κροάται, οἱ Ῥωμοῦνοι, οἱ Σλάβοι ἀπὸ τοῦς Αὐστριακοῦς.

Ἀφοῦ δὲ ὁ ἴδιος Σουλτάν Ἀζήζ, ὁ διάδοχος τοῦ Μωχάμεθ, ὁμολογεῖ ὅτι οἱ νόμοι τῶν παρελθόντων αἰώνων, δηλ. «τὸ Σουννά, τὸ Ἰτζμά-Ἰ-Οὐμμάτ» καὶ τὸ «Κούσ» δὲν ἱσχύουν πλέον, καὶ οὔτε ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων καὶ τοῦ Κράτους, καὶ ὅτι αὐτὰ ἐκόλυσαν εἰς τὸ νὰ μὴ εὐρίσκηται τὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν μὲ τὰ Εὐρωπαϊκὰ Κράτη, τότε τῇ ἀληθείᾳ, οὐκ οἴδαμεν, διατὶ δὲν ἐφαρμόζει ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ τὰς ἀνωτέρω «διατάξεις»· ἄλλως δικαιούνται οἱ συγγραφεῖς λέγοντες, ὅτι «τὰ μεγαλειότερα ἐμπόδια τῆς προόδου τῶν Ὀθωμανῶν κεῖνται εἰς τὸ Κοράνιον,» τὸ διδάσκον «πόλεμον εἰς τοὺς ἀπίστους, πολυγαμίαν, μισαλλοδοσίαν καὶ περὶ τὸν ἱερὸν Εὐαγγέλιον διδάσκει «ἀγάπην καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐχθρούς, τίμιον γάμον καὶ προορισμὸν» εἰς τοὺς λατρευτὰς τοῦ Θεανθρώπου.

Ἀπάντησις εἰς τὸν Βλάχον τοῦ Românil.

Ἡ Ἐφημ. La Roumanie καὶ ὁ Românil τῆς 13-ης Ἰουνίου μεταφέρουσιν ἐκ τοῦ Levant Times ἀνταπόκρισιν ἐνὸς Valaque ἀναφορικῶς «τοῦ ὑποτιθεμένου προσηλυτισμοῦ μετὰ τῶν Βλάχων τῆς Γραικίας» (pretinsa propagandă printre Vlachi din Turcia)· «Ὁ Βλάχος οὗτος λαμβάνει ἀφορμὴν ἑκτινος» διατριβῆς τῆς Θράκης, ἥτις ἐμνημόνευσε τοῦ εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐκείνας βλαχισμοῦ.

Ἀπαντῶμεν ἐν ὁλίγοις, ἀφοῦ ἀμέσως ἐγράψαμεν ἀνασκευὴν βουμανιστὶ, ἣν καὶ ἀπεστείλαμεν εἰς τὴν Ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τοῦ *Românul*, οὗτι: Τῆς γλώσσης τῶν Ἑλλήνων τὰ νάματα, ἅτινα θαυμάσιον ἐποτίσθη καὶ ὁ ἀδελφὸς Σλάβος ἢ Βουλγάρος καὶ ὁ φίλος Ῥωμιοὺς ἢ Βλάχος τῆς Ῥωμανίας, ὡς καὶ ὁ Ἀρμένιος ἢ ὁ Ἀραβὶ ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Τούρκος τῆς Ἀνατολῆς, οὐδέποτε ὑπῆρξαν δηλητηριώδη διατὸ τὸ θρησκευμα καὶ διὰ τὸν ἐθνισμὸν οἰσώδηποτε φυλῆς· εἰδὲ ἀνεπαίσθητος καὶ ἀκουσίως καὶ τοῦτο τοῦ Ἑλληνισμοῦ οἱ Ῥωμαῖκοὶ λεγεῶνες καὶ ἑτεροὶ ἀποικίαι συνεχωνεῦσαν ἐν τῷ ἡθικοπολιτικῷ αὐτοῦ λουτρῶνι, ὅπως ἅπαντα τὰ ἔθνη, φυλαὶ καὶ γλώσσαι ἡδωκυποιοῦνται ἐν τῇ Ἱερᾷ τοῦ Χριστιανισμοῦ Κοινοβήθρῳ, ὁ Ἑλληνισμὸς κατ' οὐδὲν εἰς τοῦτο ἔπαισεν, ἀλλ' οὔτε πταίνει τανῦν, ἂν αἱ διάφοροι προσάθεται τῶν ἔθνων θρησκευτικῶν ἢ γλωσσολογικῶν Προπαγανδῶν «εἰς κέντρα λακτί-ζουσι,» μεθ' ὧν τὰ ἰσχυρὰ μέσα, ὧν διατίθενται.

Ἡμεῖς συνεζήσαμεν καὶ τοῖς ἀδελφοῖς Βουλγάροις εἰς Ἡπειρον καὶ Μακεδονίαν καὶ ἐνταῦθα, ἀλλ' οὐδένα ὑβριστικὸν λόγον ἀπὸ μέρους εὐγενῶς ἀνατετραμμένων διδασκάλων καὶ μαθητῶν Βουλγάρων κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπαγε! ἡκούσαμεν ἀπ' ἐναντίας ἐγκώμια ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἄσματα ἐθνικὰ τονισμένα κατὰ τὸ «Ὡ λυγρὸν καὶ κοπετὸν σπαθί μου» βουλγαριστὶ καὶ σερβιστὶ εἰς τὰ ὧτά μας ἀντήχουν, κοινὸν τὸν ἀγῶνα, κοινὰς τὰς προσπάθειάς, κοινὰ τὰ παθήματα τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς ἀεὶποτε θεωροῦντες, καὶ ὑπὲρ τῆς παλιγγενεσίας αὐτῶν καὶ ὁμονοίας ἐργαζόμενοι.

Συνεβίωσαμεν καὶ τοῖς Βλάχοις τοῦ Πίνδου, τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Ἀχελώου καὶ τοῦ Πελοποννήσου ἐν τοῖς οὐδένα ἐξ αὐτῶν τῶν Ἡπειρωτικῶν, Θεσσαλικῶν καὶ Μακεδονικῶν φυλῶν ἡκούσαμεν κατ' Ἑλλήνων καταφερόμενον τὸ δ' ἄλγεος, εἰ καὶ τινες ἐξ αὐτῶν διέπρεψαν ἐπὶ πλοῦτι, ὅπλοις καὶ διπλωματίᾳ, ἐτιμῆθησαν ἐξαιρετικῶς καὶ τιμῶνται καὶ μνημονεύονται εἰσὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ οὐχ ἥττον ὅμως οὐδέποτε οὗτοι δι' ἐσχισθῆσαν, οὐ εἰσὶν ἀλλότριαι τῆς φυλῆς Ἑλλάδος ἢ νόθαι αὐτῆς υἱοί, ὡς κηρύττουσι τινες ἐκεῖθεν καὶ ἐντεῦθεν ἀλλοπροσάλλοι Βλάχοι, οὗς ἐν μὲν τοῖς διδασκαλικοῖς Ἰωαννίνων καὶ Ἀθηνῶν περιεθάλπομεν ἀδελφικώτατα ὥδε ὁ ὑπερεχάρημεν ἰδόντες αὐτοὺς ἐναγκαλισθέντας ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Δαχορωμούνων καὶ ζώντας ἀνέτως, χάρις εἰς τὴν ἡδὴ λακτιζομένην ὑπ' αὐτῶν Ἑλληνίδα γλώσσαν, ἥτις τοὺς ἀνέδειξε φιλόλογους. Οὐδεὶς φθόνος διὰ τοῦτο, ὦ βέλτιστοι!

Εἰδὲ καὶ ἐγράψαμεν πάντοτε κατὰ τῶν ἐπαδῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ Μακκριαβελισμοῦ καὶ μάλιστα κατὰ τοῦ τεντωμένου ἐκεῖ εἰς τὸ Μ-ριον Ράδου Βίδα ἐπράξαμεν τοῦτο, διότι ὅποτε προσήλθον εἰς τὴν φιλοζέοντα ταύτην τῆς Δακίας χώραν ἐξαυτοῦμενοι, ὡς καὶ ἡμῶς οἱ ὁμῶς, ἄστυον, ἐπολιτεγράψαντες πρὸς ἐκμετάλλευσιν αὐτῆς, συσταίνόμενοι διὰ διηγήσεων ἀνυπαρκτῶν καὶ καταπίσεων φαντασιωδῶν, οὗτις ὁ Ἑλληνισμὸς δεσπόζει τῶν ἄλλων φυλῶν ἐν Ῥωμανίᾳ «διὰ βράβδου οἰδηρᾶς ἢ προδοτικῆς τῶν Φαναριωτῶν», ὥσει μὴ ὑπῆρχεν αὐθέντης ὁ Σουλτάνος, ἀλλ' ὁ Πατριάρχης ἢ ὁ Χρηστάκης Ἐφφένδης ἐν Τουρκίᾳ.

Ἐπειτα, μήπως πταίμεν ἡμεῖς, οἱ τὸν Ἑλληνισμὸν ὡς ἐκπολιτιστικὸν καὶ διαπλαστικὸν καὶ δημοκρατικὸν τῆς Ἀνατολῆς καὶ Εὐρώπης στοιχείον κηρύττοντες, ἂν οἱ μεταλδασχμοὶ οὗτοι οὐδὲν κατ' ὀρθοῦσαν, ἀλλ' οὔτε κατορθώσουσι, μολοντί ἢ ἀξιώλογα πρῶτον καὶ νῦν Κυβερνήσις ἀξιόλογα ποσὰ ἐν Βλαχολεισούρᾳ, Τυρνάβῳ, Μεσσοβίῳ, Βλατοσίῳ κλπ. διέθεσαν, αἱ δὲ Προπαγανδῆαι πολὺς φαρέτρας παρσκευάσαντες κατὰ τῶν πανελληνίων ἀποστόλων, οἵτινες ἐπιδιώκουσιν ἀνεκδότως τὴν παλινρόθωσιν καὶ παλιγγενε-

σίαν τῆς κατακτηθείσης Ἀνατολῆς διὰ τῶν Ἑλληνικῶν φῶτων καὶ γραμμάτων;

Ἀλλ' ὦ γεννάδι Προπαγανδιστὰ καὶ νέαι τῆς Ἀνατολῆς Μακκριαβελιστὰ, ἐμπαίζετε τὴν Κυβέρνησιν, ἥς αἱ τάσεις ἡδὴ ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν ἐντελὴ ἀπὸ τῆς Πύλης ἀναεξαρτησίαν· ἐμπαίζετε δὲ καὶ τοὺς ἀγαθοὺς Δαχορωμούνους, οἵτινες πιστεύουσιν εἰς θσαγράφτες, καὶ μάλιστα καθ' ὃν κυρὸν πλησιάζουσιν αἱ ἀραιμάξεις τοῦ «Δημοσίου βαλάντιου» διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς βλαχικῆς γλώσσης εἰς Σχολεῖα ἄνευ μαθητῶν καὶ εἰς διδασκάλους ἄνευ Σχολείων.

Πλὴν ἐκουράσθημεν γράφοντες βουμανιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ διὰ τοὺς ἐμπαίκτας τοὺς τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, οἵτινες ἐκμυζοῦσι τὸν μυελὸν τῆς χώρας ταύτης, ἀφοῦ πρῶτον ἡχαρίστησαν πρὸς τὴν γαλουχίαν αὐτοῦ καὶ ἐκπολιτίσαντες ἐκεῖ κάτω καὶ ἐδῶ ἄνω θεοδόστον τῶν Ἑλλήνων γλώσσαν, δι' ἣν καυχῶνται οἱ εὐ ἀνατετραμμένοι παῖδες τῆς Δακίας, ὡς ὁ υἱὸς τοῦ πρ. Γερουσιαστοῦ Κ. Φιλίππεσκου ἐν Γενεύῃ καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Κ. Ῥωσσέττης ἐν Παρισίοις Μήτρεας καὶ Βηνητίλκας καὶ τοσοῦτοι ἑτεροὶ ἐν Βερολίῳ καὶ Πετρούπολει καὶ Ἀθήναις.

Decebalu.

Decebalul Daciei, quare a înflorit la începutul secolului al II-lea d. n. e., este stimat, pentru noi, ca un bravul Arat al Greciei, și de aceea ar fi un uitară pînă la îngratitudine, deși nu se va immortaliza cu defăințea și dupe densus, qua Voievodă, Radu Negru, Mihail Bravu, qua Ștefan-quel-Mare și înțeleptul Neagoe Voevodă, qua Matheiu Basarabă și martirul națiunii Constantin Brancoveanu, pentru care fiera și locuitori ei se fălesc cu drept cuvînt.

Generalul aquesta și rege s'a luptat glorios, biruind armile sub Imperatul Dometian și supuind fie-quare Roman la un tribut de două oboli, plătit de orgolioși și îngâmfați Romani în spațiul de douăsprezece ani.

Și deși fu învins de Traian, pre quare Paū indumnețit istoriograf al țării, nu mai puțin însuși și Decebalu s'a aretat destul de nobil și măcinimos, quaci a preferat a fi singur și familia regală cu suita sa și a te-saurul său se se prăpădăscă, de quāt se și vesele frumōsa și eroica Dacia în sclaviā; asemenea nici Daci nu s'au distruș de tot dupe atāt istorici vechi și moderni împreună cu D. Antoin de Rocques, quare a și ținut uā conferință espresă pentru aquest adevăr istoric în Atheneul Român.

Due busturi a le lui Decebalu reprezintă pre aquest Eroū, sau purtând un coif Frygian cu uā barbă puțin desă și falfăindă pînă la pept, sau drept, gînditor și mândru, frumos la ficiā, cu cōmă scurtă, incununată pe creștet cu diademă, cu tunică lungă și cu opinel la piceri qua a le Eroilor Jason și Theseu.

Asfel fiind eroul nostru, quare credea a-tunc în dogmele lui Zamolxe, și prin urmare în a le lui Pythagora qua și poporele Dacilor și Geților, căroră imperăția, putem conchide lesne quā și Daci de uā dată sau puțin după Thracien și Moesien înbrăcișară Christianismul, la quare a contribuit nu mai puțin și elementul roman, atāt militar quāt și politic, quare domina de demult preste cetățile principale ale Daciei eroice, pre quānd nația propriā s'a concentrat mai cu sēmă lēngă rurile Olta, Topologu și Prutū, era cāpitani cu remășițele armatei s'au refugit pe la munți Carpaților, unde zidiră orășe și cetățuie, dupe istorici și ruinele que se mai află, dēnd numele lor chiar limbei Teutonice Deutsch, Daytz.

Eatā que scrie istoria despre aquesta:

«Măgistic de dē pōlemons Ῥωμαῖοις πρὸς τοὺς Δακούς ἐγένετο, ὧν τότε Δεκέβαλος ἐβασίλευεν, δεινὸς μὲν συνείναι τὰ πολεμικὰ, δεινὸς δὲ καὶ πράξαν· ἐπελθεῖν εὐστοχος, ἀναχωρῆσαι καίριος, ἀνέδρας τεχνίτης, μάχης ἐργάτης» καὶ καλῶς μὲν καὶ νίκη χρήσασθαι, καλῶς δὲ καὶ ἥτταν διαθεῖναι εἰδῶς· ἀπ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστὴς ἀξιόμαχος Ῥωμαῖοις ἐγένετο.... Διέβαιναν ἀδελφεὶ τὸν Ἰστρον καὶ τοὺς Ῥωμαῖους κακῶς ἀρχομένους ὑπὸ τοῦ Σαρδαναπάλου Δομετιανοῦ κα-

τηγνίζετο, καὶ νικητὴς οὕτω καὶ τροπαιόχους ἐς τὰ οἰκία ἀνέστρεψαν, ὅσα ἐς πολιτικὸν τοῦ ἔθνους καὶ ἀστυκότητα, καὶ ἐς βελτίωσιν τῆς χώρας, γεωργίας τε λέγω καὶ παντοῦς τεχνίτας, ἐκεῖθεν ἐς τὴν Δακίαν μετὰ τῶν, βίᾳ ἄνευ ἐνταῦθα, ἀριστεῖα νίκης ἐν εἰρήνῃ συντιθέμενος, ἥ καὶ πείθων καὶ βουλομένων ἐκείνοι τοῦ κρείττονος... Ἀλλὰ γὰρ εἴμαρ το καὶ τῷ Δεκεβάλῳ ἀτυχῆσαι ἐν μέσσις αὐτοῦ ταῖς μεγάλας προθέσεσι καὶ κατορθώμασι.... Δεκέβαλος μὲν οὖν νικῆσας πρότερον πολλὰς ἐπὶ Δομετιανῷ καὶ φορολογῆσας τοὺς Ῥωμαίους... ἡττήθη τέλος κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Μ. Τραϊανῷ, περὶ τὸν Δ'. ἐνιαυτὸν τῆς Β'. ἐκατονταετηρίδος, καὶ ἔπεισε μαχόμενος, ἥ ὡς ὁ Δίων φησὶν, ἀπογνῶς τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ τὸν Τραϊανὸν ἐκβιάσασθαι αὐτὸν διερχόμενον καὶ Σαρμηγεθόνα τὰ βαλάντια αὐτοῦ, παρὰ τὸ πατάμιον Στρέον μὲν νῦν καλούμενον, τὸ παλαιὸν δὲ Σαργεντίαν κατὰ τὸν Δίωνα, κειμένη, ἀλίσκεται, αὐτὴ τε καὶ οἱ ὑπὸ τὸ Στρέον κατορωρυγμένοι καὶ κεκρυμμένοι θησαυροί, καὶ ἡ Δακία ἐπαρχία ἡ νομὸς τῶν Ῥωμαίων γίνεται. (Vedl Istoria tje Ρουμανίας de D. Philippides).

Peste una sută cetăți antice, populate și bine pînstruite frumōsa și antica Dacia numera. nu numai comercial, și agricultura, qui chiar litterile fiind înflorite acolo, dupe geografia și Harta lui Plomeu; dēdă legiunele barbare le a dăritat va! tōte, hrăpind chiar monumentele și manuscriptele Daciei eroice, dupe cum s'a întemplat și pe solul sacru al Greciei gloriose.

Εἰδήσεις Σπουδαῖαι.

Τηλεγράμματα ἐκ Παρισίων ἀναγγέλουσι τὸν θρίαμβον τοῦ Συλλόγου τῆς Ἐθνοσυνελούσεως ὑπὲρ τοῦ Δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ὑπὸ τὴν ἐπιστατῇ τοῦ Μάχ-Μαχὸν Προεδρεῖαν, ἡ συνήνεσε καὶ ὁ Κύριος Σαμβώρδ, ὁ μέχρι τοῦδε μοναρχικὸν κηρύττων πολιτεύμα ἐν Γαλλίᾳ.

Τοῦτο δ' ἐγένετο κατόπιν τῶν ἀποσημειώτων τοῦτον τοῦ στρατηγῷ Προέδρου ῤημάτων πρὸς Ἐπιτροπὴν τινὰ τοῦ Κ. Σαμβώρδ.

«Ἀδεται ἡ ἀντικατάστασις τῆς λευκῆς σημαίας ἀντὶ τῆς τριχρόου νομίζω ὅμως δι' ὕψους ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου ἵνα ἐξηγηθῇ: Ἐὰν ἡ λευκὴ σημαία ἀπρωρεῖτο ἐναντίον τῆς τριχρόου καὶ ἐκρέματο ἐπὶ παραθύρῳ, τῆς ἐτέρας κυματίζουσας ἀντικρῶ, τὰ μυδροβόλα ἤθελον μόνα τῶν ἐκτραγῇ, καὶ δὲν ἡδυνάμην ἵνα ἐγγυηθῶ οὔτε περὶ τῆς τάξεως εἰς τὰς ῥύμας τῆς πόλεως, οὔτε περὶ τῆς πειθαρχίας τοῦ στρατοῦ.

— Ἡ Κυβέρνησις τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἰσπανῶν ἐγείρει μνημεῖον τῷ ἀνδρείῳ πεσόντι ὑπὲρ αὐτῆς ἀρχιστρατηγῷ Κόγγα.

— Ἡ Δακία ἀριθμεῖ τρία πλοῖα πολεμικά· «τὴν Ἀστραπὴν, τὸν μέγαν Στέφανον, τὴν Ῥωμανίαν.»

Σύλλογος Κοσμικο-φιλανθρωπικός.

Ἐν Ραβέννῃ, τῇ εὐκλεῖ καὶ ἀξιόζήλῳ ταύτῃ πόλει, ἥτις ἰδρύθη ὑπὸ τῆς ἀποικίας τῶν ἀρχαίων Θεταλῶν, συνέστη τῇ 1870 Σύλλογος Κοσμικο-φιλανθρωπικὸς ὑπὸ τῆς χριστεύσεως καὶ εὐγενῶς νεανίδος Ἀθηναῖδος Ζαΐφας Περρομίδου, Ἰδρυτριάς καὶ Διευθυντῆς αὐτοῦ. Ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου ἐστὶν ὅπως κοινωνήσῃ, ἐπειδὴ ἡ ἀξίεπικνος αὕτη δεσποινὶς προσπαθεῖ ὥστε ὁ Κόσμος (il Mondo) νὰ διευθετηθῇ οὐχὶ διὰ πόλεμον, ἀλλὰ διὰ τῆς θρησκείας καὶ διδασκαλίας, διὰ τῆς πόλεως καὶ τῆς εὐσταθείας, διὰ τοῦ δικαίου καὶ τῆς τιμωρίας, διὰ τῆς ἐνότητος καὶ ἀδελφότητος.

Ὁ Σύλλογος οὗτος κηρύττει πόλεμον κατὰ τοῦ πολέμου, κατὰ τοῦ στρατιωτισμοῦ, κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς, κατὰ τῆς μοιρολασίας: guerra alla guerra, al militarismo, alla pena di morte, al duello.

Ὅποια εὐγενὴς πρωτοβουλία! ὅποια ἡθικὰ καὶ εὐαγγελικὰ ἀρχαῖ, ἐξόχως εἰς λαοὺς ἀνακτῆσαντας ἡδὴ τὴν ἐλευθερίαν, τὸ ἀρχαῖον κλέος, τὴν ἀρχαίαν Πατρίδα, ὡς οἱ Ἱταλοὶ, οἱ Ἑλλοῦνται, οἱ Γερμανοὶ, οἱ Γα-

λάται, οἱ Δάκες, οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ λοιποὶ τῆς Δύσεως λαοί. Ἀλλ' ἀρὰ γε διὰ τὴν Ἀνατολὴν τὸ Πρόγραμμα τοῦτο ἐστὶ ἐπιφικτὸν καὶ ἐφαρμοστέον, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ὁ δεσποτισμὸς, ἡ ἀμάθεια, ἡ δεσποτυπία, ἡ τοῦ ὠραίου φύλου ἐν τοῖς γυναικωνίταις κλειδωσις (παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς) καὶ ἡ μὴ συμμέθεξις τῶν ζωτικῶν τῆς Ἀνατολῆς στοιχείων τοῖς τῆς Πολιτείας ἔργοις.

Ὁ καιρὸς δεῖξει ἡμῖν, ἐὰν αἱ ἱερὰ ἀρχαὶ αὐταὶ δυνηθῶσιν ἐφαρμοσθῆναι ἐν τῇ δεσπολυμένῃ Ἑλλάδι, ἐν τῇ κλασικῇ Ἀνατολῇ, ἐνθα μόνον ὁ Τούρκος ἐστὶν ἀπόλυτος δεσπότης ἐπὶ τῶν Χριστιανικῶν ἄλλων φυλῶν, ἐνθα τὸ Κοράνιον ὑπαγορεύει κατὰ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, μὴ δυναμένου μήτε τοῦ Γραικοῦ, μήτε τοῦ Βουλγάρου, μήτε τοῦ Βλάχου ἢ Σερβου, ἢ Ἀρμενίου ἵνα λάβῃ τοὺς οἴκας τῆς πολιτείας.

Ὁ Σύλλογος οὗτος ἔχει διακλαδώσεις πανταχοῦ οὐ μόνον ἐν τῷ ἀρχαίῳ Κόσμῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Νέῳ (Ἀμερικῇ). Τὴν πρώτην γνώσιν περὶ τοῦ εὐγενῶς τοῦτον Συλλόγου ἐδῶκεν ἡμῖν ἡ Ἐφημερίς Δεκέβαλος, ὁ φέρων ὡς ἀρχὴν «τὴν Μέθεξιν τοῦ ὠραίου φύλου εἰς τὰ τῆς Πολιτείας καὶ τὸν Ἀδελφισμὸν τῶν τῆς Ἀνατολῆς λαῶν». Ὁ καλὸς πολίτης κύριος Κ. Ν. Ῥωσσέττης, ὁπότε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς ὁδοπορίας του, ἦν ἐπεχειρίσασθαι ἐπὶ τῶν ποιητικῶν ἐκείνων καὶ ζωγραφικῶν θέσεων καὶ ἄστων τῆς ὠραίας Ἰταλίας, ὡς ἡ Ραβέννα, ἡ Φλωρεντία, ἡ Βενετία, ἡ Νεάπολις, καὶ τοσαῦτα ἑτερα καλλίσκομα ἄσθη, ἐργαστοποίησε τὴν Σύνταξιν τοῦ Δεκεβάλου περὶ τοῦ Συλλόγου τοῦτον, μεθ' οὗ ἐτέθημεν εἰς συνάφειαν.

Πεποιθήμεν ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐν Δακίᾳ ὡς καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ τῇ Ἀνατολῇ ἡ φωνὴ ἡμῶν ὡς καὶ τῶν ἐντίμων ὀργάνων *Românul, Reforma, Telegraful*, κλπ. εὐρήσει εὐχὴν ἡχώσ· ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τοῦτον, ὅστις ἀντιπροσωπεύεται ὡς ὑπὸ τῆς εὐγενῶς Κομήσεως Κυρίας Ζωῆς Ν. Ῥωσσέττου ἢ ὑπὸ τοῦ συντάκτου τοῦ «Δεκεβάλου».

Ἐσμέν ὑπερήφανοι ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸν Εὐγενὴ τοῦτον Σύλλογον τῷ διορισμῷ μέλους ἀνταπιστέλλοντος, δυναμένου καὶ ἑτερα ἐπὶ καλοῖς καὶ τιμίῳς ἡθεσι διακρινόμενα ἵνα συστήσῃ μέλη, ἐν οἷς καὶ τοὺς συντάκτας τῶν εἰρημνίων Ἐφημεριδῶν.

Προσφορά τις λίαν εὐτελὴς ἐκ μέρους οἰονόηποτος πολίτου ἢ πολιτίδος τῆς Δακίας, τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς ὠραίας Ἀνατολῆς ἐστὶν ὅπως ἀσήμαντος ὅπως καταταγῇ καταγραφῇ ὡς μέλος τοιοῦτου τινὸς Συλλόγου Κοσμικο-φιλανθρωπικοῦ, ἰδρυθέντος ὑπὸ τῆς χαριτοστολιστοῦ καὶ ἀληθῶς νέας Κορίννης ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ ἐδάφους τῆς Ραβέννης, ἐκείνης τῆς ἀρχαίας, λέγω, πόλεως, ἥτις ἀντηγνώσθη πρὸς τὴν αἰώνιον πόλιν τῆς Ῥώμης. ὁ δὲ πρῶτος αὐτῆς ἑξαρχος ἦν ἄγιος ἀνδράμιλλος τοῦ Ῥωμαίου Ποντίφηκος μέχρι τοῦ 679 Π. Χ.

Nous sommes autorisés de la part de notre Estimable Directrice, la noble citoyenne Romaine Athénais Z Pieromaldi, à exprimer ici ses remerciements chaleureux pour le bon accueil de notre Article sur le Comité Cosmico-Humanitaire, que Mr. C. A. Rosetti, le noble doyen de la presse roumaine, M. I. Valentinenu, notre vieux collègue et ami, et M. Jean Fundescu, le démocrate distingué, ont bien voulu reproduire dans leurs organes sonores.

«la Rédaction du Dècebale».

(Ἡ Γερμανικὴ Πρεσβεΐα)

(L' Ambassade d'Allemagne)

Ὁ Βαρόν Βέρθερ (Verther), νεώστὶ διορισθεὶς Πρεσβετῆς τῆς Γερμανίας ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ περ διακεκριμένος διπλωμάτης καὶ εἰς ἄκρον εὐγενείας ἑλλητικῶς, ἔχει ὅμως φήμην ὀνείρου προδρόμου πολιτικῶν τρικυμιῶν. Ἔως ὥδε ἡ ἐπιστομὸς ἐμφάνειά του πάντοτε συνωδεύθη πολέμῳ τινί. Τῇ 1864, πολέμου ἐκτραγέτος με-

ταξὺ τῆς Δανιμαρκίας ἀπ' ἐνὸς καὶ τῆς Αὐστρίας καὶ Πρωσίας ἀπ' ἑτέρου, ὁ Βαρὼν Βέρθερ ἤ-
τον ὑπουργὸς τῆς Πρωσίας εἰς Κοπεγχάγην. Τῇ
1866 ὅτε αἱ ἐχθροπραξίαι ἐξεργάστησαν μεταξὺ
Πρωσίας καὶ Αὐστρίας, ἔλθον δὲ τῇ ἡμέτῃ τῆς
τελευταίας εἰς Κένιγγρατ, ὁ Βαρὼν Βέρθερ ἤ-
τον ὑπουργὸς εἰς Βιέννην, τέλος τῇ
1870, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκρήνυτο πόλεμος τῆς
Γαλλίας κατὰ Πρωσίας, ὁ Βαρὼν Βέρθερ ἀν-
τεπροσώπευε τὴν τελευταίαν εἰς Παρίσιους. Ἐκ-
τὸς τούτου, ἡ παρουσία τοῦ ἐσημειώθη πάντοτε
οὐ μόνον διὰ κηρύξεως πολέμου, ἀλλὰ καὶ διὰ
τινὸς ἄλλης ἀντιστοιχίας συμπτώσεως, ἤγουν,
ἡ χώρα παρ' ἣν ὁ Βαρὼν διετέλει πρεσβευτὴς
ἔσχεν, ἀμετακλήτως, ἦσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς
μάχης.

«The Levant Herald».

Ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις μέλλει πληρῶσαι τὸν
Ἰούλιον τὰ ἀκόλουθα ποσά.

Λίρ. '08.	320,000	τοῦ δανείου τοῦ	1862.
»	320,000	»	»
»	240,000	»	»
»	71,300	»	»
»	1,000,000	τοῦ γενικοῦ χρέους 5%	»
»	587,500	τῶν ταμιακῶν γραμμ.	1872.
Τὸ δὸν λ.δθ.	2,538,000	δύο ἡμισὶν περίπου ἑκατομ.	»
Ἡ Φιλολογικὴ Ἑλ. Σύλλογος ἀπέστειλεν:			
Εἰς Μικρὰς Ἀσίας Σχολὰς	λίρ. δθ.	140.	
τῶν Νήσων	»	»	50.
Θεσσαλίας	»	»	70.
Μακεδονίας	»	»	765.
Θράκης	»	»	180.
Τὸ δὸν λ.δθ.	»	»	1210.

— Μετ' εὐχαριστήσεως μανθάνομεν ὅτι εἰς
Ταυρινὴν τῆς Ταυρίας ἡνοίχθη καὶ αὐτὴς ἡ
Ἑλληνικὴ Σχολή, χάρις εἰς τὸν ἐπαρχὸν τῆς
πόλεως καὶ εἰς τὰς προσπάθειάς τῶν ἑφόρων
ἐν οἷς πρωτεύει ὁ Κ. Φαλιέρος. Ὑπερχαίρομεν
διότι καὶ ἐκεῖ ὡς καὶ ἐδῶ ἐν Βουκουρεστίῳ δια-
κρίνεται ὁ φέρων τὸ ἐπώνυμον τοῦτο Κ. Φαλιέρος
ὅστις ἰκανὰ οὐ μόνον ὑπὲρ συγγενῶν ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ
πολλῶν ὁμογενῶν ἀπόρων ἔπραξε καὶ πράττει.

— Ὁ Γάμος τοῦ Πρίγκιπος Γρηγορίου Βραν-
κοβάνου μετὰ τῆς Δεσποσύνης Παυλίνης Μου-
σούρου ἔκαμε κρότον εἰς Λονδίον διὰ τὴν ὄντως
πομπὴν καὶ μεγαλοπρεπὴ τῶν Ἀνατολικῶν ἐ-
θῶν ἀξιόπρεπτον. Πλείστοι ἐπιστημόντες ἀμ-
φοτέρων τῶν φύλων ἐκεῖ παρήσαν, ἐκάστη δὲ
κυρία τῆς τιμῆς ἔφερε μετὰ ἑαυτὴν μονογράμματο
«R. B.» καὶ στέμματα μαργαράδαμιν. Ἡ
νόμφη ἔφερε περιδέραιον ἀδαμαντοβόλου μετὰ
σταυροῦ ἀδαμαντίνου, ἐνὶ τῇ ἀδαμαντόπλοκα,
καὶ στρεπτόν ἀδαμαντοκόλλητον μετὰ σμαράγδου
ἐν τῇ μέσῃ, ὡς ἄνασσα τις τῆς Ἀνατολῆς.
Πέπλος ὑπερχαλῆς, ἀλουργόχρους καὶ κυματο-
σίγαλος ἐκάλυπτε τὰς ἀγαματοειδεῖς πτυχὰς καὶ
διπλοῖδας τῆς Ἑλληνίδος ταύτης καλλονῆς, ἥτις
ἔλαμπε μετὰ τῶν ὡσεὶ ὡσεὶ ὡσεὶ ὡσεὶ ὡσεὶ
Ἰσραηλιτικῶν καὶ Ἀγγλικῶν Νηρηίδων. Κασχη-
μίριον βασιλικὸν τῆς Βασιλείας τῶν Βρετανῶν

ἔδωκεν καὶ σιάλιον Περσικὸν τῆς Κ-ας Μαλκὸμ
Χάν μεγάλης ἀξίας ἐνέδουν τὴν κοσμοπόλιν
τοῦ εὐεδοῦς καὶ δημοκρατικοῦ Πρίγκιπος Δακο-
ρωμίου οὐζυτον.

— Ἡ Ἑλλάς ἤρατο δύο μετὰ ἄλλα χρυσὰ α-
κλάσεως διὰ τὰ φησὶν προῖοντα τῆς, ἐν ἀργυροῦν
β-ας κλάσεως διὰ συκαμινῶν ἀγνωστον μέχρι
τοῦδε ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ καὶ μετὰ ἄλλων
γ-ης κλάσεως διὰ τὰς ἐλαίας ἐν τῇ Φωτογραφικῇ
τῆς ὡραίας Φλωρεντίας Ἐκδόσει. Ὁ ἀντιπρόσω-
πος αὐτῆς Κ. Θ. Ὁρφάνιδης ἐβραβεύθη ἰδίως
διὰ τὴν καλὴν τῶν προῖοντων ταξιδίαν, ὡς
καὶ ἐν τῇ Βιενναίᾳ Ἐκδόσει πέρσει τοῦτο ὑπὸ
πολλῶν παρατηρήσεων ἐν τῇ διεσπασμένῃ τῶν ὀ-
ρυκτολογικῶν καὶ βοτανικῶν τῆς φιλῆς Ἑλλάδος
ἐκθεματίων. Ἀπορῶμεν ὅμως, διατὶ δὲν ἐστάλη
δείγμα καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ θεοῦ, ὅπερ ἐδοκιμάσθη
εὐρεθὲν ὡς τὸ ἀγγλικὸν ἐσχατὸς.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ ΦΥΛΟΝ

Αἱ δημόσιοι θαλαί ὑπὲρ τῆς ψηφοφορίας τῶν
γυναικῶν, πολλαπλασιάζονται ἐν τῇ Ἡνωμένῃ
Βασιλείᾳ. Διοργανίζονται δὲ καὶ εἰς τὰς πρωτίστως
πόλεις τῆς Ἀγγλίας, ἰδίως δὲ εἰς τὰ μεγάλα κέντρα
ὡς καὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ, ἐν Σκωτίᾳ καὶ ἐν τῇ χώρᾳ
τῶν Γαλλῶν.

Τὸ προταθὲν ὑπὸ τοῦ Κ. Κόμπερ Τέμπλ νο-
μοσχέδιον, ὅπως αἱ γυναῖκες παραδεχθῶσιν ὡς
μαθητρίαι εἰς τὰ τῆς Σκωτίας Πανεπιστήμια ἐ-
δημοσιεύθη ἤδη.

Ἐν Ἡπείρῳ ἐνθυμούμεθα ὅμως ὅτι ἡμεῖς
συνεσπούδασαμεν πλείστοις μαθητρίαις ἐν τῇ
Γυμνασίῳ τῶν Ἰωαννίνων ὥστε ἐν Ἀνατολῇ καὶ
Ῥωμυλίᾳ τοῦ τοιοῦτον νομοσχέδιον ἤθελε γενῆ
αὐθιγὰ παραδεχθῆναι.

Ἐτερον νομοσχέδιον περὶ ψηφοφορίας τῶν γυ-
ναικῶν ἐτοιμάζεται εἰς Ὁξφόρδ. Ἐπιτροπὴ βέ-
Κοριῶν, τῆς Κυρίας τοῦ Πρωτάνευος Μάρκ Πα-
τισσον προηγουμένης, ἔδωκεν ἤδη τὴν ἀναφοράν.
Ἀνάλογον αἴτησιν ἐποίησαν αἱ Κυρίαι καὶ εἰς
τὸν Δισραῆλιν, ὅστις εἶναι λίαν εὐνοῦς ὑπὲρ τοῦ
δικαιώματος τῶν γυναικῶν.

Ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τῆς Καμβρίτζης ὡ-
σαύτως τὰ μαθήματα διδόνται εἰς ἀμφοτέρους τὰ
φύλα ταυτοχρόνως μετὰ τῆς μεγαλειότητος ἡσα-
χίας καὶ ἡθικότητος.

Ἐν Λονδίῳ ὁσονούτω ἐκδόται ἐφημερίς ὑπὸ
τῆς Μίς Αἰμιλίας Φαίφουδ ἐπ' αὐτῇ τῇ σκωπῇ
ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Γυνὴ καὶ τὸ ἔργον» «Women
and Work».

Ἐπερχόμενον δὲ, διότι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὡς
προεβλέπον τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ἐν τῇ Ἀ-
νατολῇ γυναικῶν κατατάσσεται καὶ τὸ ἡμέτερον
Ἑλληνικὸν φύλλον «ὁ Δεκέβαλος» (ἐκ τοῦ «A-
venir des Femmes».)

Ἡ ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν ἀποπειραθεῖσα
στρατεία κατὰ τῆς ἐπιδόσεως τῆς μέθης δὲν κα-
τενόηθη. Εἰς διαφόρους τόπους, σύλλογοι λε-
γόμενοι «Σύλλογοι Ἐγκρατείας» ἐσχηματίσθησαν
ἤδη.

Εἰς Μισσισίπην ἐψηφίσθη νόμος, καθ' ὃν οὐ-
δεὶς δύναται νὰ ἐμπορεύηται ποτὶν ἄνευ τῆς ἀ-
δείας πλειονοψηφίας τῶν ἐφ' ἑβδὼν ἀμφοτέρων τῶν
φύλων.

Τοιοῦτος νόμος ἐδημοσιεύθη πρὸ δέκα ἐτῶν,
εἰς Κάουσσας, καὶ κατὰ τὰ δύο ἔτη καθ' ὃ ἦτον
ἐν ἐνεργείᾳ, ὁ ἀριθμὸς τῶν οἰνοποτῶν ἡλατ-
τώθη ἐπαισθητῶς.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν γυναικῶν ἐπιστάθη διὰ τοῦ
ἑξῆς γεγονότος ἐν Ἰνδιάνῃ (New Albani-Néa
Ἀλβανίᾳ) πρὸ τινων ἡμερῶν:

Ἀνθρωπὸς τις εἰσέρχεται κρᾶζον εἰς τι κα-
πηλεῖον.

«Αἱ γυναῖκες ἔρχονται!» ἀμέσως δὲ τὰ παιγ-
νίσματα ῥίπτονται, αἱ φιάλαι ἀφανίζονται καὶ
ἄλλοι οἱ θαμνῶνες ἀποχωροῦσι λαθραίως, ἐξελ-
θόντες καὶ ἀπὸ τῶν παραθύρων, ἵνα μὴ τυρῶν
διὰ τῆς θύρας εἰσέλθωσιν αἱ γυναῖκες. Αἱ γυ-
ναῖκες ὅμως δὲν ἦλθον. Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ᾖ,
οἱ ἄνδρες ἔφυγον ὅλοι, καταλιπόντες κενὸν καὶ
ἐρημον τὸ καπηλεῖον.

(Woman's Journal). Boston.

ΔΙΑΦΟΡΑ ἈΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ.

— Τοῦ ἀξιότιμου Κ-ου Θ. Νεγρεπόντη ἀπο-
δημήσαντος εἰς Εὐρώπην, ὁ Κ. Στ. Βακᾶς ἀν-
τιπροσωπεύει αὐτὸν ἐπαίσιος ἐν τῇ τῆς Πρω-
τεύουσας Ἐμπορικῇ Καταστάσει.

— Ὁ πεφωτισμένος Ἱεράρχης τῆς Δακίας
καὶ φιλέλλην Νεόφυτος Ἐδέσσης Σχρίμπαν ἀνα-
χώρησε τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ εἰς Κωνσταν-
τινούπολιν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς προσκύνῃσιν τῶν Ἀ-
γίων Τόπων.

— Εὐχαριστοῦμεν τῇ Κ. Ὑπουργῷ τῶν Δη-
μοσίων ἔργων Πρ. Γ. Καντακουζηνῷ καὶ τῇ Δη-
μάρχῳ στρατηγῇ Κ. Βάρβῳ Βλαδοϊάννῳ, διότι
εὐηρεστήθησαν ἵνα ἐνθαρρύνωσιν ἡμᾶς ὡς ὡς,
καὶ τοὺς ἐξουσίαις εἰς τὸ φιλολογικὸν ἔργον ὡσαύτως
καὶ τῇ Διευθυντῇ τοῦ Τοπογραφικοῦ τοῦ Κρά-
τους Κ. Ι. Καντακουζηνῷ, ὅστις ἀνέλαβε τὴν
ὕποσθηξίν μας παρὰ τῇ πρωτοπορείᾳ Κ. Κα-
ταρτζὶ διὰ τὴν ἐκδόσιν τοῦ Δεκέβαλου.

— Τοῖς ἀξιότιμοις συναδέλφοις ἐν Ἀθήναις, Σμύρνῃ
καὶ Βυζαντίῳ ἐξαιτούμεθα συγγνώμης διὰ τὴν
μὴ τακτικὴν τοῦ φύλλου ἀλλαγὴν εὐχαριστοῦμεν
δὲ τοῖς Κ-οῖς Συντάκταις «τοῦ Ἀνεξαρτήτου
Σκαπανέως» «τῆς Βουλῆς» «τοῦ Κώδικος» κλπ.
διὰ τὴν αὐθόρμητον ἀρχὴν ἀποστολῆν τῶν
φύλλων, πολλῶν δὲ πλείον τῇ Συντάκτῃ τῆς
ἀξιολόγου ἐφημερίδος «τῶν Καιρῶν», ὅστις οὐ-
δέποτε ἔλειψεν ἵνα στέλλῃ τὸ σπουδαῖον τοῦ
φύλλον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Διδακτήριόν μας.

— Ὁ Πρίγκις Γρηγόριος Ὑψηλάντης διατελεῖ
ἐνταῦθα πρὸ τινων ἐβδόμαδων.

— Ἐκφράζομεν τὴν ἀγανάκτησίν μας κατὰ
τῶν Κ-ων Ματαῆ, Προξένου εἰς Βιέννην, καὶ τοῦ
Ἀρχιμ. Γενναδίου Ἀγιορείτου εἰς Κωνσταντι-
νούπολιν, οἵτινες, καὶ τοὶ ἄλλοι πέντε ἀριθμοὶ
κατὰ συνέχειαν, μόλις τώρα ἀποποιῶνται τὸ
φύλλον, οἱ γεννάει καὶ εὐγενεῖς(!).

— Τῷ Κ. Ἀναστασίῳ Ν. Βενιέρῃ εἰς Γα-
λάζιον, εὐχαριστήθητι ἵνα προσκαλέσῃ ἡμᾶς εἰς
τὰς ἐνιαυσίους ἐξετάσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ αὐτοῦ
Ἐκπαιδευτηρίου, ἐπευχόμεθα ἐπιτυχίαν, θριάμβον
καὶ στέφιν τῶν ἀπράτων αὐτοῦ κόπων, οὗς πρὸ
χρόνων μετὰ τοῦ ἐτέρου συναδέλφου αὐτοῦ Κ.
Μητροπούλου καταβάλλουσιν ὑπὲρ τοῦ ἐπανθού-
τος Ἑλληνισμοῦ εἰς Γαλάζιον, χάρις εἰς τὸν
ζῆλον τῶν φιλοπόων ἐκείσε ὁμογενῶν, ἐνῶ ἡ-
μεῖς ὡς μετὰ τοῦς φοφοδεῖς οὐδὲν κατωρθώκα-
μεν ἐπὶ τετραετίαν, δαπανήσαντες 350 περίπου
λίρας Ὀθωμανικὰς εἰς μάτην. Ἐκεῖνο δ' ὅπερ
ἐκπορεύσε τὴν ἀγανάκτησίν μας εἶναι ὅτι οὔτε
τὰ ἔξοδα περίπου τῶν 1000 ἔως ἐράγκων, ἃ-
τινα ἐδαπάνησεν ὁ ζῆλος τῆς Ἀρχ. Κ. Γρηγόριος
Γῶγος, δὲν τῷ ἐπληρώθησαν, καθὰ μανθάνομεν

— Ἀναγινώσκοντες εἰς τὴν ἐφημ. τῶν Παρι-
σίων «L'Avenir des Femmes» τὰς ἐφεξῆς κρί-
σεις περὶ τῆς ἐφημερίδος μας:

„La question des femmes nous semble de-
voir se poser d'une façon sérieuse en Orient.

Un journal intitulé *Dekevalos* (en français
Décévale, vient d'être fondé à Bucarest. Ce
journal, publié en grec moderne, a pour
directeur M. Th. A. Paschides, fondateur de
l'Inst. Hellenique de Bucarest, Le *Décévale*
a deux devises, qui en indiquent tout l'esprit
„*Fraternisation des peuples d'Orient*
„*Participation du beau sexe aux affaires d'Etat*“

Le nouveau journal se prononce en faveur
du droit politique des femmes.

Τὸ Μέλλον τῶν Γυναικῶν ἀναφέρει ἔπειτα
περὶ πολλῶν ἄρθρων καταχωρουμένων εἰς τρεῖς
γλώσσας, διότι ὁ Δεκέβαλος, ἀρχὸς Δακῶν, ἐνῶ
ὡμίλει διάλεκτον Πελασγικὴν, ἤδη ἡγαγὰσθη νὰ
μᾶθῃ καὶ Γαλλικὰ καὶ Λατινορωμαϊκά, ὡς κα-
οἱ κάτοικοι τῆς Δακίας, ἐπισκεψάμενος τὰ ἀρ-
χαῖά του Βασίλεια.

Nous remercions beaucoup la Rédaction
de ce journal pour son encouragement bien-
veillant, ce que nous avons aussi fait pour
M. Léon Richer dans les premiers numéros
du *Décévale*, en répétant ici la recomman-
dation de son beau journal „*L'Avenir des
Femmes*“ à nos amis et amies en Orient.

Χάρτης κυανόλευκος, δεικνύων τὰ μέχρι Πυρηνίων, Ἀλπεων, Καυκασίων, κλπ., ὅρια τῆς
χαίας Ἑλλάδος, ὡς καὶ τὰ ὠραιότερα ἀγάλματα καὶ τοὺς περιφώνους συγγραφεῖς Αὐτῆς εἰκονί-
ζων πωλεῖται ἐν τῇ Διδακτηρίῳ μου.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ «ΔΕΚΕΒΑΛΟΥ»

Ἐν Δακρουμανίᾳ	πρ. 40	Ἐν Ἑλλάδι	δρ. 22 80
» Αὐστρο-Ὀδγγορίᾳ	» 40	» Ἀνατολῇ	» μίαν Ὀθ. λίραν
Ἡπειρο-Θεσσαλο-Μακεδονίᾳ	» 20	» Αἰγύπτῳ	» Αἰγ. λίραν
» Βυζαντίῳ, Σμύρνῃ κτλ	» 22	Ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, κτλ. }	» Ἀγγλ. λίραν

Διεύθυνσις (Adresse) «A l'Institut Hellénique» Th. A. Paschides Bucarest—Strada
Bucur No. 13
Αἱ ἐξάμηναι Συνδρομαὶ ἄρχονται τὸν Μ. Μ. Ἀγίου Γεωργίου καὶ λήγουσι τὸν Μ. Μ.
Ἀγίου Δημήτριον.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΤΙΜΟΥΣ Κ-ΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Νόσος, θάνατος τῆς φιλάτης ἀδελφῆς Αἰκατερίνης ἀπαρξικάρδιος εἰσέτι, ἀσθένεια
διανοητικῆ ἀδελφοῦ Πανεπιστημιακοῦ, ναυάγιον Διδακτῆρις, ἀπ' οὗ καὶ Πρέσβεις καὶ
Πρόξενοι ἠπάτησάν με «κεναῖς ὑποσχέσεσιν» ἐπὶ 4 ἐπίμοχθα ἔτη, οὐδεὶς δὲ μεγα-
λόσχημος Σύλλογος ἤλθε μοι εἰς ὑποστήριξιν, σφετερισμός γραμματίων καὶ χρη-
μάτων καὶ ἀπάτη Τυπογράφων, ἐφ' οἷς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Κυβέρνησιν ἀνεφέρθη,
κατέβαλόν με, καὶ τούτου ἕνεκα ὁ «Δεκέβαλος» διεκόπη.

Ἐξαιτούμενος λοιπὸν τῆς συγγνώμης σας, ἐλπίζω ὅτι θέλετε ὑποστηρίξει τὸ
φύλλον τοῦτο, ἀποστέλλοντες προθύμως τὸ εὐτελὲς τῆς συνδρομῆς τίμημα.

Θωμᾶς Ἀθ. Πασχίδης.

ΑἱΤΕΛΙΑΙ
INDICATORUL PRACTIC
AL
POSTELOR SI TELEGRAPHELOR
IN
ROMANIA
ΟΔΗΓΟΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ
τῶν
ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΩΝ καὶ ΤΗΛΕΓΡΑΦΩΝ
EN ROMANIA
DE
I. A. TESIO
PREȚUL UN LEU NOU
(ἐν φράγκῳ)
Συντάκτης ὑπεύθυνος Θ. Α. Πασχίδης.

MANUEL EPISTOLAIRE
OU
RECUEIL DE LETTRES etc.
[Prix un franc].
ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΙΟΝ Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ
ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΩΝ, ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΩΝ
Γραμματίων κλπ.
Γαλλιστί (en Français).
ὕπὸ
Θωμᾶ Ἀθ. Πασχίδου.
Ἐν Διπλῇ τεύχει
ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ
Ο Δ Ο Ι Π Ο Ρ Ι Κ Ο Ν

Ἐπὶ τῶν ἱερῶν μεταξὺ
ΤΡΙΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ
Μαύρης, λευκῆς καὶ Ἐρυθρᾶς
Τόπων
Ἐφεσπερίς ἐπὶ τῆς πάλαι καὶ νῦν
Αἰγύπτου
καὶ
Περιγραφή τοῦ Σουεζίου Λειβήθρου
Ἀπαγγελθεῖσα ἐν τῇ Ἀθηναίῳ Ῥωμιοιστί
ὕπὸ
Θ. Α. Πασχίδου
Τιμὴ τριῶν φράγκων.
EAU MIRACULEUSE
CONTRE LA CHUTE DES CHEVEUX
INVENTÉE ET PRÉPARÉE PAR
24. Ἐθνικὸν Τοπογραφεῖον Κ. Ν. Παδολέσκου. Ὁδὸς, Ἀκαδημίας. 24.

M-r N. Théodorides. Pharmacien.
Grand' Rue de Péra No. 186.
Prix du flacon 3 fr. avec un prospectus de
la manière de s'en servir.
A esit de sub typar:
Si se află de vîndare la tôte librăriele din Capitală.
ITINERARIU LA UN PELERINAGIU
pe la
CONSTANTINOPOLE, EGYPET, ARABIA,
SYRIA,
INSULE MEDITERANE SI ATHENA
Precum si descrierea
EGYPTETULUI SI CANALULUI ISTHMLUI SUEZ
Doritori unor asemenea esemplare se
pot adresa si la D. Th. A. Paschides, Strada
Bucur No. 13. Prețul 3 lei nuol.